

november 2016

Atlantik 2016

Suriname

1. november 2016, torek

Waterland - Bridgetown (1.dan)

Ob devetih zjutraj je v marini slack. Hja, sama sva in precej lažje je, če med pontoni voda ne teče s tremi vozli. Plimni val je na višku in tok v reki se bo spet obrnil proti morju. Pred nama je okoli 535 navtičnih milj, prvih 37 po reki in kanalu v reko z motorjem, potem pa po morju na jadra. Reka teče precej hitro in pri 1800 obratih nekaj ur plujeva med 8 in 9,5 vozli. Kdo bi si mislil, da Yanmarko toliko zmore!

Sreča je opoteča in plimo zamenja oseka. Plimno okno je na relaciji 40 milj pri izplutju široko štiri ure in pol (pri vplutju pa sedem ur in pol). Zadnje štiri milje so nama vzele eno uro, hic. Proti vetru, proti valu, proti toku. No, ob dveh popoldan sva končno pri safe water marku, obrneva v smer cilja in lahko dvigneva jadra. Štirico, občasno petico imava, broad reach - ali v številkah 15-18 kt, 100 stopinj. Idealno. K družinskemu veselju prispeva svoj pomemben delež tudi Gvajanski tok (mislim, da se tako imenuje) in Mala kar poskoči. ETA se prestavi za en dan, iz sobote na petek dopoldan. No, če bo vetrna napoved zdržala, potem morda prispeva res v petek pred mrakom. Toka namreč od jutri dalje ne bo več.

Kako pomemben je pravi trenutek izplutja, se vidi iz števil. V devetih urah sva preplula okoli 70 milj, večino časa z motorjem na nizkih obratih. Vesel sem, lepo se je izšlo. Oboje, tako vplutje, kot izplutje iz Surinama je bilo izvedeno v pravih trenutkih.

2. november 2016, sreda

Waterland - Bridgetown (2. dan)

Včerajšnji tok in veter naju še kar spremljata. In spremlja naju tudi okoli deset barbadoških specialitet, letečih rib. Ponoči so milo storile na palubi Male. Pogled preko palube pa po dolgem času razkrije, da je voda lahko tudi modre barve. Kako težko sem že čakal na to! In kako težko bom šele očistil trup, ki je v spodnjem delu popolnoma oker. Le kaj naj napišem pri naslednjem clear-inu kot odgovor na vprašanje "hull color"?

Opoldne plujeva mimo vrtalne ladje. Očitno iščejo energente tudi v globokem morju. Dno je dva kilometra pod kobilico. Občasno na instrumentih vidim ladje, ni jih ravno veliko, koridor je očitno bolj vzhodno od nas.

Prvič kurz računam s programom. Vstaviš podatke o barki, grib za veter in grib za tokove, določiš start in cilj ter uro izplutja. In klikneš na knofek. Pa ti nariše, kje moraš iti, da prideš najhitreje. Luštkana reč. In pametna. Izračuna pravilno, točno tako, kot sem tudi najprej sam na pamet. Vendar. Izračuna na podlagi podatkov, ki jih ima. Ti so pa danes precej mimo. Dejanska smer, ki jo še lahko plujem z dvema jadroma, je tako 30 stopinj različna od izračunane. C'est la vie...

Atlantik 2016

Barbados

3. november 2016, četrtek

Waterland - Bridgetown (3. dan)

Veter je, vetra ni. Če sva prva dva dni preplula po 170 milj na dan, jih bova danes naredila morda 150. No, ne smem se pritoževati. Če samo pomislim, da je barka trenutno polno otovorjena in zato vsaj tono in pol težja, kot je bila načrtovana, se odlično drži. In ko ni vetra, ni vala. V vsaki slabi stvari je torej tudi nekaj dobrega. Kakorkoli, še vedno upam, da priplujeva jutri zvečer, en dan prej, kot je bilo načrtovano.

Od časa do časa vidiva ladjo. Dve, morda tri na dan. Instrumenti so mi danes postregli z zanimivostjo. Prikazali so mi ladjo, ki je bila 100 milj za nami z vsemi njenimi podatki, ki so se osveževali vsakih nekaj sekund. Na Barbados pluje in jutri naj bi naju prehitela. Če se mi bo ljubilo, bom ob priliki naštudiral, kako sem lahko sprejel podatke preko VHF oddajnika, ki je bil skrit za zakrivljenim horizontom? Manjana.

Rib ne loviva. Šefu kuhinje si ribolova ne upam niti omeniti, ko pa voziva s seboj toliko dobrega surinamskega mesa. In ga tudi vsak dan uspešno jeva. Za povrhu naju je kar nekaj časa spremljala jata polmetrskih vijoličastih rib. Vesnin komentar je bil pričakovan: še dobro da ne loviva, kaj bi pa počela s toliko neznanimi ribami! Hja, res - če jih ne bi jedla, ker jih ne pozna, kaj res bi pa še lahko počela z njimi? Vidi se, da je gobarka in tam neznanih gob iz razumljivega razloga ni pametno jesti. Oceanski ribolov je prav zapravor ženski šport: vržeš vabo v vodo in iz vode pobereš ribo. Najbolj je podoben nabiralništvu, z lovom nima veliko skupnega.

4. november 2016, petek

Waterland - Bridgetown (4. dan)

In tako je Mala obplula Planet.

Po natančno 1792 dneh ali približno 4 letih 11 mesecih in 5 dneh je Mala po 46.693 preplutih morskih miljah danes ob šestih zjutraj pravokotno prečkala svojo navidezno brazdo, ki jo je na tem mestu naredila 9. decembra 2011, prav tako ob šestih zjutraj. Pravzaprav je planet obplula več kot dvakrat, ekvator meri vsega 21.600 milj. Če k temu dodam še pot, ki jo je preplula od najdražje marine na svetu do sem, je to skupno okoli 54.500 navtičnih milj v slabih petih letih in pol. V tem času me je veliko naučila. Bogatejši sem za marsikatero izkušnjo, med katero pa k sreči ni ekstremnega vremena. Najhujšo plovbo je Mala preživljala na Havajih, sredi zime leta 2012, ko je bežala samo na jambor v vetru, ki je dosegal 50 vozlov konstantne hitrosti ali 10 Bf. Ni bilo lahko. Bilo je pa edinkrat. Od takrat dalje sem še toliko bolj pazil, da je ne izpostavljam nevarnostim in Mala je to s svojim varnim zavetjem hvaležno vračala. Skupaj smo obiskali čudovite koticke osamljenih otokov sredi oceanov in se vsakič posebej veselili novega varnega sidrišča. In novih srečanj z zanimivimi ljudmi ter novih poznanstev. Nekatera od njih so prerasla v trajna. Upam, da jih bo v prihodnje še več!

Tudi zadnja plovba je bila izjemno prijetna. Namesto planirane štiri dni, sva za pot iz Surinama na Barbados potrebovala le tri dni in nekaj ur. Mala, hvala! Lepo sončno vreme ves čas, razen danes, ko so bile napovedane nevihte. In so tudi bile. Pravzaprav je bila ena sama. Nastopila je nekaj minut po tem, ko sva bila privezana v luki Bridgetown na Barbadosu in prenehala malo preden je bila enostavna procedura klirensa končana. Če že mora biti, si ne bi mogla izbrati bolj primerne trenutka. Privezana sva bila poleg še ene barčice, Britannie. Ta barčica je visoka morda 20 nadstropij in dolga dobrih 350 metrov. Publika na njej pa ... buh-pomahej. Upam, da nikoli ne bom tak, kot so oni. Zavaljen starec blede polti v kratkih hlačah in odpeti srajci z motivom rož in bom kupoval cenene spominke, da se bom lahko doma šopiril, kje sem bil. Jasno, pred sebi enako publiko. Tragično!

Sidrava se še podnevi, pojeva in nazdraviva Mali. Ne ljubi se nama na obalo, greva manjana. Pogled na desno pokaže Hilton in na levo Radisson. Tako je v tem delu zaliva, ki ni kaj posebnega. Drugje se skrivajo bolj nobel hoteli. Kdo je že rekel, da je Barbados en crap, da ni nobenega poštenega hotela? Turizem je tukaj resna industrijska panoga, džamboti pristajajo in vzletajo kot po tekočem traku. Samo s kruzercami baje letno pripluje na Barbados pol milijona turistov. In to je manjši del vseh. Mimogrede, država ima tristo tisoč prebivalcev...

....in tako je Mala prečkala svojo pot, ki jo je označila decembra 2011

mimogrede: imava še kar prva jadra

že od daleč ogromni hoteli ... masovni turizem

razbiti turobne stavbe z živimi barvami je tudi tukaj prisotno

v luki je bila že ogromna potniška ladja, očitno se je že začela sezona plovbe po Karibih

posnetek iz sidrišča: imajo tudi šolo jadrnanja za otroke, super !

tudi vse novodobne športne rekvizite imajo

pa še posnetek bolj od blizu ...

5. november 2016, sobota

Carlisle Bay

Računala sva brez krčmarja. Zvečer je začelo deževati, deževalo je vso noč in celo dopoldne. Se ponavljajo rajski Sejšeli? Je mar to rajski Barbados? Šele ob dveh popoldan se je toliko umirilo, da je bilo smiselno iti na obalo. Prostora za dobro sidranje je malo, vse naokoli pa je polno praznih boj. Baje so vse privatne in torej off-limits za nas. Kar nekaj telefonskih klicev naredim preko satelita na nekaj sto metrov oddaljeno obalo in vse kar se uspem zmeniti je, da mi jutri nek Peter pokaže bojo, kamor se lahko premakneva. Ah, ja...

Da je sreča na strani hrabrih, se izkaže popoldan, ko gre Vesna v šoping interneta. Pot jo vodi preko jadrnega kluba in lepo se zmeni za njihovo bojo (ko sem dopoldan z njimi govoril po telefonu, to ni bilo možno, hic!). Ogledam si jo in napeljem štrike. Na boji namreč ni ničesar, kamor bi se lahko privezal. Le kje je tu logika? Mlada Francoza s sosednje barke mi pomagata pri lovljenju boje in tik-tak je Mala predstavljena za sto metrov. Mislim, da bova mirneje spala. Saj, sidrana sva bila odlično, problem bi lahko bil le, če bi se veter popolnoma obrnil (kar je sila malo verjetno, a vseeno), bila sva preblizu ostalih boj na privetrni strani. Ampak, drugače enostavno ni šlo.

Trda tema je že, ko se Vesna le prikaže na obali s tejkavejevskimi rezanci s škampi in pečenim rižem. Poberem jo in potem v temi cikcakam po bojnem polju, da se prebijem na Malo. Sledi večerja. No ja, tudi bolje smo že jedli. Angleška tradicija, saj ni kaj drugega za pričakovati. Ko imajo pa leteče ribe za nacionalno specialiteto.

Zato pa Digicel dela v redu. Tako kratkih pingov preko 3G WiFi routanega omrežja nisem videl že zelo dolgo. Sploh pa ne na odmaknjenem otoku. Jasno, prva stvar, ki jo preverim, je vreme. NOAA me pomiri: "Tropical cyclone formation is not expected during the next 5 days". No, pa se lahko začne slavje!

danés je lilo pretežni del dneva... in tako kot običajno na karibih peremo z deževnico (na roke :))

pot naše Male od 02.06.2011 do 04.11.2016 označena z rdečo

6. november 2016, nedelja

Carlisle Bay

In slavje se začne z jasnim jutrom. Ko zajtrkujeva, okoli Male plavajo konji. Taki čisto pravi konji za jahat po kopnem in ne morski konjički. Oddingirava na obalo in se prebija preko breakerjev na čudovito karibsko plažo z belo mivko. Ampak. Le kako bova prišla nazaj na barko? Kasneje se je izkazalo, da ... težko ... in mokro. Do gležnjev sva bila v vodi v dolini vala in do pasu na njegovem vrhu. Spotoma sem si zvil še palec, ki je zvečer nabreknjen kot kumara. Upam, da ga led do jutri umiri.

Potem se včlaniva v jahtnem klubu, prvi teden je zastonj, potem je 125 barbadoških dolarjev na teden. Saj so nori! Članarina pokriva "all facilities", kar prevedeva v kafič (kjer se pijača itak plača) in tenis igrišča (pri napovedanih 31 stopinjah v senci - igrišča so na soncu, da ne bi bilo nesporazuma). No, včlanila sva se, imava člansko izkaznico in pri njih lahko puščava dingi. En teden. Potem bova ugotovila, da jih ne rabiva več.

Sledi sprehod po Bridgetownu in njegovi okolici. Sprehod s pavzami za pijačo. Vroče je. In prazno. V nedeljo so vsi pri maši. Bridgetown je čisto spodobno mesto, verjetno eno lepših na Karibih. Urejeno mesto. Nobenih grafitov in nobenega smradu, kot v Braziliji. Ustaviva se na kosilu. Edina gosta. Cenik je v dolarjih s pripisom US. Kar drago je. Ampak, po nekaj besedah, ko razloživa, kdo sva in predvsem, da nisva s kruzerice, je za naju vse ostalo nespremenjeno, le valuta je bila druga in postrežnine ne plačava, to plačajo samo Amerji. Barbadoški dolar je fiksno vezan na ameriškega, razmerje je točno 1:2. Popust, torej. Za naše. Še pomnite tovariši: "Za člane SZDLJ velja 50% popust"? Kuba sindrom!

Ogledava si tudi Careenage, luštana mestna marina. Kar nekaj prostora bi se še našlo. Pa bi morala do luškega kapetana (med vikendom ne dela), se zmeniti za privez, potem se zmeniti z mojstrom, da bi nama dvignil most pred

vhodom in končno bi bila v centru mesta v ozkem kanalu, kjer je skoraj toliko štige, kot na bojišču pred Radissonom. Mislim, da ne bova komplicirala.

Ko sva nazaj na Mali, Vesna skoči v vodo, jaz si dajem led na palec. Zvečer še pogovor z domovino in sončen dan je za nama. Morda pa Barbaros le niso rajski Sejšeli?

konji se kopajo v morju :) dva sta prišla dokaj blizu naše barke

za moške bralce še kakšna domorodska bejba

Mali prav paše biti po dolgem času v takem morju

barbadoški jadralni klub že dolgo obstaja

mestni privezi

kapitan afne gunca

čeprav imava vedno na palubi nešteto letečih rib, jih nikoli nisem pripravila, ker so kar smrdele; tokrat v oštariji narejene so bile bile kar dobre

fantje skačejo z dvížnega mostu; na fotki ima pa fant tak položaj kot naši smučarski skakalci

7. november 2016, ponedelje

Carlisle Bay

Poškodba ni bila tako nedolžna. Obkladki in opornica niso kaj dosti pomagali. Spanje je bilo bolj rahlo. Vsak premik noge me je zbudil. Ta hudič boli! Upam lahko le, da desni palec ni zlomljen in da je le tako hudo zvit. Bi šel do zdravnika, pa sam ne morem. Rešilci po morju ne vozijo, coastguard se mi pa tudi ne kliče. Takole sklenem: danes še potrpim z bolečino, jutri pa grem k dohtarju. Ampak. Če bom lahko šel, potem mi ni treba iti, če pa ne bom mogel iti, potem pa ... no, potem pač ne bom mogel iti. Kljuka 22. Če Vesna uredi clear-out, potem se lahko zapeljeva do Svete Lučke ali Grenade in v marino počivat za par tednov. Ampak. Če jaz ne morem na obalo, potem tudi ona ne more. Razen s coastguardom. Samo, oni bi potem mene peljali k dohtarju in nama ne bi dali žegnja, da izplujeva zero handed. Nak, slab plan je to.

Vesna torej ne more na obalo. Rezultat: cel dan je tečna, zaprta na barki v lepem sončnem vremenu. Spravi se v vodo in odplava en krog med Hiltonom in Radissonom. Baje nekaj rib je, korale so pa samo v domišljiji. Karibi pač niso za zahtevne.

Kot naročeno imam danes cel dan delo (pavza za BBQ ne šteje, ker je to high priority task). Ker sem zaposlen, ne mislim na bolečino in se ne smilim samemu sebi. In se mi zaradi dela ni potrebno odrehati ležr'n'pležru. V vsaki slabi stvari je tudi nekaj dobrega. Ampak. Delam od jutra do večera, sem pa na Karibih in na bolniški. Narobe svet...

no, po enem letu spet prišla na svoj račun! takoj, ko sem zaplavala zagledala tri želve in tisto morilko koral - je pa bilo kar kakih 6m pod menoj, zato slaba vidljivost

sploh ne bi opazila ribe, če ne bi vmes mi pomahala

nekaj je bilo tudi koral a daleč lanskoletnega snorkljanja na madagaskarju, maldivih in chagosa,

no, kače me je pa vedno strah ...se nisem trudila narediti več posnetkov

kar veliko je bilo steklenic na dnu...a prepričana sem, da nobena ni bila vržena na ekvatorju, 00

tudi kakšna lepotica se je našla ... ni kaj, jutri grem spet, počasi, da pridem v kondicijo

dekleta čakajoč na avtobus

lepo drevo

8. november 2016, torek

Carlisle Bay

Če bom delal s takim tempom, mi bo dela prehitro zmanjkalo. Noga se pa nič hitreje ne celi, ne glede na to, če še tako garam. Upočasniti bo treba, upočasniti! Je pa danes s prstom na nogi že malo bolje. Ob tako malo vala na obali, kot ga je danes, bi se jutri verjetno že lahko prebil na kopno. A kaj, ko ga je ravno za jutri napovedanega neobičajno veliko in iz neobičajne smeri. Če napoved zdrži, bodo na obali breakerji in midva zanesljivo varovana pred skušnjava landinga. Ma, pustimo se presenetiti.

Dan ni tako lep, kot sta bila prejšnja dva. Pravzaprav sploh ni lep in Vesna komaj ujame uro sončnega vremena za snorklarijo. Tokrat so na sporedu wrecki. Skupaj s še okoli 498764123756 drugimi snorkljači in potapljači si ogleda okostje ladij (skoraj) brez koral, a z lepo paleto rib. Ribe tukaj umetno krmijo. Še plastične korale naj naštimajo in veselje za kruzerske goste bo popolno. Živela potapljaška industrija! Ni kaj, Barbados je očitno turistično zelo razvit. Ali pa sva se morda odvadila takih krajev, ker sva bila nekaj let na čudovitih otokih, kdo ve?

Kako je svet majhen, povesta dva podatka. Do naju se z gliserjem pripelje domačin, ki dobro pozna Ljubljano, večkrat je že bil pri nas. In po netu priroma sporočilo Indre, v Ljubljani živeče Surinamčanke, ki je z veseljem sprejela novico, da smo bili v njeni domovini. In čustva so vzajemna, tudi midva sva bila z veseljem v Surinamu. Eno lepših presenečenj na tej poti! Barbadočanov, Surinamcev in Slovencev vseh skupaj nas ni tri milijone - naj grem računat verjetnost srečanja?

danes sem obdelala must to snorkeling in Barbados: dve potopljeni ladji v našem zalivu - zelo oblegano s potapljači in snorklerji

z želvo sva ležerno plavali skupaj

turistični delavec drobi med rokami piškote (no comment!)

...in jasno potem pride deset jat skupaj na piškote ...

špica ladje - nič kaj dosti obraščena; sumim, da so korale polomljene in odnešene ali pa posledica kakšnega hurikana? ...ta fotografija je pettisoča narejena pod vodo

mladi pobje so imeli zanimacijo plavati skozi skozi odprtine

pa še en lokalni domorodski ptič

...in čudovita domorodska roža na drevesunaj bo za danes dovolj fotografij :)

9. november 2016, sredo

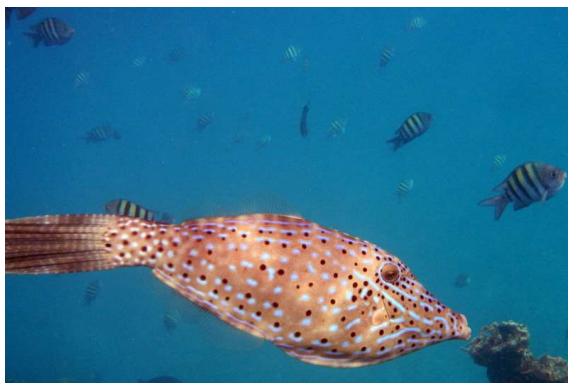
Carlisle Bay

Še bolniška ni več tisto, kar je nekoč bila. Dela mi je zmanjkalo. Vesni ga na srečo ni. Samo, ona ni na bolniški ona je v (pol)penziji. Mar to pomeni, da bom imel v penziji spet več dela?

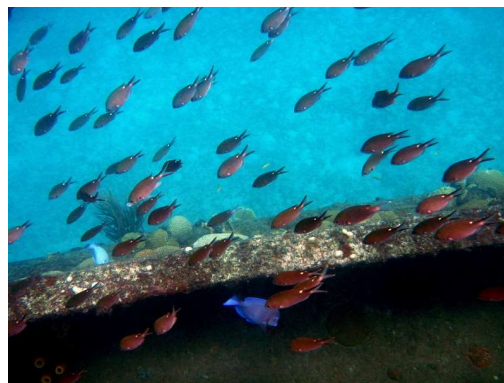
Kakorkoli, vreme je spremenljivo. Nekaj časa dežuje, nekaj časa sije sonce. Le temperatura je ves čas enaka. Trideset stopinj. Vesna spet izkoristi sončni del dneva in se spravi pod vodo. Jaz pestujem nogo. Palec je sicer manj boleč in manj zabuhel, je pa čisto trd in črn. Danes še ne morem na obalo. Morda jutri.

Sidrišče, ki je bilo še včeraj precej nabasano, se je danes čudežno spraznilo. Na sidru je ostala le še ena nemška barka. Jutri pričakujem Black Billyja in Inish in če tako ostane, bosta imela dovolj prostora za sidranje, tudi če si ne uspeta urediti boj.

Vetra ni veliko, ga je pa očitno vseeno dovolj, da naša vetrnica malo dopolni akumulatorje namesto sonca. Sedaj, ko ne plujeva in ni porabe za navioniko, imava eko elektrike dovolj tudi za računalnike in generator zaženeva le vsakih nekaj dni. Če ne drugega, enkrat na teden si morava narediti tudi svežo pitno vodo. Vina vseeno nimava v neomejenih količinah - pa tudi iz morja ga ne znava (še) delati...

pa nekaj fotk z današnjega snorkljanja

so se navadile, ko zagledajo človeka, da bodo verjetno tudi piškoti ... komaj so mi pustile dihati :) ... no, ko niso dobile piškota so odplavale drugam

zanimive korale ... no, saj se najde tudi kaj novega

nekaterim ni nerodno takole oblečen hoditi po mestu

fant je nabildan od dela in ne od vaj v fitnes dvorana

supanje je tudi tukaj zelo IN :) ...veliko jih supa ne glede na to koliko je valovito morje

10. november 2016, četrtek

Carlisle Bay

Dopoldan je po petih dneh plovbe iz Surinama priplul avstralski Black Billy in popoldan še nizozemski Inish. Ker se v Surinamu nista izklirala tako, kot bi bilo potrebno, so imeli na klir-inu en malček težav, ki pa so jih uspešno rešili s flaško ali dvema. Priročno. Pod carino je duty free shop za goste s kruzerc. Uradno. Neuradno je zelo primeren tudi za bribe. Ej, kot da nismo nekoč živeli v Jugi!

Moj prst je iz dneva v dan boljši in danes bi že lahko šel na obalo, če ne bi bilo toliko surfa. Dingi komot obrne, če se spravim v vodo ob nepravem trenutku. Mislim, da bom počakal na boljše čase. Ne bi si rad takoj prvi dan spet kaj poferderbal.

Popoldan z Black Billyjem spijemo eno flaško nevtralnega vina. Nevtralnega ne po alkoholu (tega je imel čisto dovolj), ampak po izvoru. Vino ni bilo niti avstralsko, niti slovensko, bilo je novozelandsko. In ne glede na to, da nisem ravno ljubitelj njihove žlahtne kapljice in še posebej ne bele, moram priznati, da je bilo čisto spodobno.

Ampak jutri bo pa le treba na obalo...

ves čas se je plazila samo po pesku ... zanimiva riba

antifouling smo naredili pomladi in po večih mesecih, ki jih je Mala prebila v južni ameriki, ni ostala živa niti ena školjka ali karkoli, ničesar ni ostalo na njej....in v takih rekah naj bi se potem jaz kopala?

rumena in modra igla

stare lesene barbadoške hiše

uboge palme....v tej vročini jih oblačijo v pletene šale :)

še policija je okrašena na račun 50 obletnice

11. november 2016, petek

Carlisle Bay

In sva šla. Vala je bilo precej, ampak v pravem trenutku se je dalo pikirati na plažo in potem hitro skočiti iz dingija in ga potegniti na suho. Tudi Kanadčana iz Whistlerja sta tam. Prisedem in klepetamo medtem, ko gre Vesna v lov za rentičem. Z mojo nogo sem se le nekako privlekel do kafiča na plaži, za sprehode pa še zdaleč nisem v redu. Putičari so mi razložili, da to tako boli, kot putika. Verjetno res, le da jaz kljub bolečinam smem v kafič na pivec...

Ob dveh se usedeva v avto in odpeljeva. Tokrat je šofer Vesna, jaz še nisem sposoben voziti. Ker je Barbados sila urejena dežela, ne zaupajo tujcem, da bi vozili po njihovi deželi. Pravzaprav tujcem že zaupajo, samo njihovim avtošolam ne. Edino veljavno vozniško dovoljenje na otoku je - barbadoško. In tako mora Vesna najprej pridobiti vozniško, potem ji posodijo avto. Na srečo se vozniški izpit tukaj naredi relativno enostavno: daš pet dolarjev in imaš dovoljenje za vožnjo za dva meseca. Potem pa spet na izpit in z naslednjimi petimi dolarji si spet dober za dva meseca. In tako naprej. Nekaj podobnega smo imeli tudi na Niue, le da je bil tam rok trajanja znanja vožnje eno leto.

Najprej se zapeljeva pogledat Port St. Charles in slavno marino s šestimi privezi za mega jahte. Marino najdeva, mega jaht ne. Praznino zapolnjujeta dve manjši jadrnici, dolgi vsega skupaj tam okoli 80 čevljev. Preverim cenik na vratih dock mastra (spet nov izraz, hmmm...) in ugotovim, da sem končno našel dražjo marino od izolske - če bi seveda šla sem. Tudi kafič ob marini ima ustrezne cene, točen italijanček je recimo po pet evrčkov.

Še malo se voziva po severnem delu otoka, ki je izrazito agraren s slabimi cestami in se v močnem nalivu odločiva za povratek na Malo. Via shopping mall, jasno, da se neurje konča pred dingiranjem. Dve vrečki hrane in smo ob stotaka. Voila! Ceno so visoke. Pol litra jogurta stane 5 evrov. Zakaj že bi jedel jogurt? Čilensko (Concha y Toro) ali avstralsko (Jacob's Creek) vino, ki ga Lidl v Ljubljani prodaja po dva ali tri evre, stane tukaj petnajst. Ponovno, zakaj že? Mislim, da bova na Mali ostala pri kletarjenju z Južnoafričani - brez dodatkov jogurta...

sidrišče pri Port St.Charles ni bilo kaj dosti oblegano s strani jadrancev

so naju vabili v jacht club, da kaj spijemo... no, pri teh cenah tudi zamužijo kako si oblečen

v yacht klubu bazenček kjer se lahko hladiš znotraj in od zunaj

v marini le dva plovila ... no, pri teh cenah ni čudno

nešteto hišk s privezi ipd... fancy okoliš

madam je očitno slabe volje

naš avtoček, novejši model, ki ne pozna ključa za vžig

običajno so na tablah mesta, tukaj pa države...

blizu Animal Flower Cave

trgovina s spominki s svojo barvo ni neopazna

lep razgled na klife dve minuti pred nevihto

...in potem se ulije tako, da sem komaj uspela priti do avta

...

12. november 2016, sobota

Carlisle Bay

Vala je danes relativno malo in brez težav sva na obali. In v avtu. In z avtom na izletu po otoku. Tokrat je na sporedu vzhodni del, ki je na prepihu vetrov in valov. Precej bolj atraktivne plaže, kot na zahodni strani samevajo. Plavanje je možno samo pogojno - če se nekdo ne boji lomečih se valov in zahrbtnih podpovršinskih tokov. Edina izjema je Bathsheba, kjer se oceanski valovi lomijo v veselje deskarjev. Kar nekaj se jih je zbralo na srečanju. Nama je, bolj kot surfarji, zanimiva narava z odštekanimi skalami. Lepo je.

Če je na zahodni obali prevladujoč masovni turizem v velikih (bolj ali manj luksuznih) hotelih, pa je na tem delu otoka prevladujoč turizem v družinskih hotelih. Tudi ostala infrastruktura je temu primerna. Ceste so slabe, suvenirizirane in gostilnic je precej manj, shopping mallov sploh ni. Nameniva se ogledati sploh-in-oh jamo, pa za vsak slučaj pri stricu z neta preverim, če res drži, da je lepša od Postojnske. Ne drži. In tako so po krivdi mobilnega interneta Barbadočani spet ob zaslužek...

Ob dveh vrneva avto in preveriva stanje duha v Barbados Cruising Clubu. Tri barke se najdemo, kot da bi se zmenili. In po prvi rundi se složno odločimo, da bomo stanje duha raje preverjali v malo bolj nobel Barbados Yacht Clubu, kjer je mini pivce (275 ml) en evro cenejše (očitno cena in nivo nista ravno usklajena med konkurenčnimi kafiči). Prestavimo se torej sto metrov po plaži na drugo stran Radissona in kmalu smo štiri posadke, nekaj časa celo pet, za isto mizo. Več pa itak ni bark na sidrišču med uradno še vedno trajajočo hurikansko sezono. Mimogrede, danes se je en ciklonček začel kuhati ob Panami - samo ta nam ne bi smel biti nevaren, če je vsaj malo pravice na tem svetu.

do Codringtonovega kolidža je lepa pot

zgradbe so bile zgrajene leta 1743

...opazovalna hiška je verjetno odprta le v glavni sezoni

plaže na vzhodnem koncu otoka samevajo

v katero smer veter piha se vidi po drevesih in grmih

zapuščena tovarna je vedno bolj obraščena

hiške se skrivajo med palmami

surfarji

čeprav verjetno danes niso bili najbolj veliki valovi je bilo kar nekaj surfarjev

no in medtem, ko fotografiram, se je šel kapitan odžejati

luštna skalna poraščena gobica ...kar nekaj jih je bilo na tem koncu

....in tudi kar nekaj koz, govedi smo videli na otoku ... trave imajo v izobilju ...

13. november 2016, nedelja

Carlisle Bay

Danes za čuda ni deževalo. Kaj šele snežilo!

Dopoldan se pretebam z novim modrozobim adapterjem na navigacijskem kompu kot nadomestkom v Gvajani polomljenega in po krepki uri obupam. Manjana. Ali pa bom knjižil vmesnik na konto "neuspešne raziskave v znanstvene namene". Še nikoli mi ni uspelo bluetootha instalirati brez težav, ampak tokrat je pa res mera polna. Prišežem, nikoli več ne bom štilal modrozobe komunikacije, pa naj bo kar koli! No, ... hmmm ... morda še enkrat le poskusim manjana...

Nov router (s pomenljivim SSID Mala Sat) bi v komunikacijski sistem Male dodal brez težav, če ne bi bil do konca živčen zaradi modrega zoba. Pa, saj je tudi šlo relativno gladko, le enkrat sem zamešal besedi "block" in "allow". In potem ni nič več delalo... Dokler me ni rešil moj super-truper telefon!

Vesna je medtem v miru delala. In po končani zgodbi z novimi igračami se odpraviva na obalo. Pa ne kupiva plavutk zanjo, kar je bil prvotni namen izleta na kopno. Ne prodajajo jih, vsaj ne ob nedeljah. Lahko si jih pa sposodi. Tudi ob nedeljah. Štirideset dolarčkov na dan. Hmmm... mislila sva jih kupiti za dvajsetaka, ampak v Hiltonu (kjer je danes edina odprta radnja, ostali turistični delavci so pri maši) očitno takih cen ne bova videla.

V Yacht Clubu poravnava stroške najinega enotedenskega brezplačnega članstva v znesku 89 barbadoških dolarjev (za add-on storitve, torej za pивce v klubskem baru) in članstva za naslednji teden ne podaljšava - tukaj cenijo tedensko članstvo po prvem brezplačnem tednu na 125 barbadoških dolarjev. Raje se preseliva na pивce v precej bolj razlupan Cruising Club na drugi strani Radissona in plačujeva 30% dražje, a računava, da v naslednjem tednu ne bova spila za več kot 400 dolarjev piva, da bi se nama splačalo podaljševati članstvo. Upam, da to le ni račun brez krčmarja.

In tam srečava Michaela iz Hamburga. Klepetamo in pljuckamo. In gremo k maši - taki staromodni, še iz časov rimskega imperija. Priredimo bakhnalijske. Nekaj podobnega, kot je vesoljna Slovenija praznovala enajstega enajstega, le da se je v Deželici zabava imenovala martinovanje. Pa se midva še podnevi preseliva domov. Pa Miha privesla naokoli. In potem skupaj modrujemo in barbekujamo. In popijemo nekaj flašk vina. Žreb pri jemanju žlahtne kapljice iz Maline vinske kleti favorizira v glavnem južnoafričane - in kakšnega čilenca za vmes...

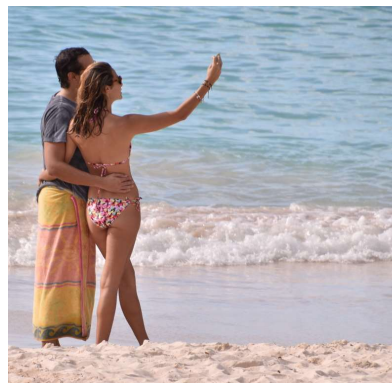
domači punč rum je odličan!

pogled z vrha delno v notranjost barbadoškega yacht cluba

pogled na zaliv...Mala se skriva med palminimi listi

selfie vsepovsod....

mešalci koktejllov

preprosta frizura mlade deklice - velika pentlja za majhne kitke

suparji imajo označen prehod :) čez cesto

polna luna na sidrišču ... ves čas se malce zibamo

14. november 2016, ponedeljek

Carlisle Bay

Ko sem včeraj omenil, da na Barbadosu pri plus enaintrideset stopinjah ni snežilo, še nisem vedel, kako si domačini v resnici želijo sneženja. Danes sem srečal fanta v majici z napisom "Pray for snow". Mislim, da je jasno, da mi je na glavo sijalo sonce in da je švic od mene kapljal na vseh možnih in ne možnih koncih - prednjačil je nos in ušesa. Ker jim narava snega ne podari kar sama od sebe, so se očitno obrnili na Boga. Ampak, bojim se, da je ta božji boj vnaprej obsojen na neuspeh. Žal. In tako po nekaj hudih razočaranjih tudi globoki verniki počasi postanejo ateisti...

Te dni je vala malo in pristajanje z dingijem na plaži je čisto spodobno. Tudi danes. Odracava (jaz tudi odšepam) na minibus in v metropolo. Vesna bi si rada kupila plavutke, pa turistična otoška država ne premore v prosti prodaji niti enega samega para, ki bi se prilegal na njene noge. Ah, ja... Tudi štiri leta starega telefona, ki se ga danes ni dalo več obuditi k življenju ne znajo popraviti. Znajo pa natočiti pinto piva za deset barbadoških dolarjev. Sliši se enostavno in logično, pa ni. Karibska mera za pivo se namreč giblje med 187 ml in 275 ml in ena pinta je za njih enormna količina.

Sprehod po mestu je več ali manj sprehod med (pre)dragimi trgovinami, a brez souvenirja nam pač živeti ni. Pa naj boli palec še tako hudo, sprehod v te namene je vedno opravičljiv in vreden trpljenja. Trpim zato, da bo drugim lepo. Kdo je že to počel pred dva tisoč leti?

Barbados lepo srkbi za svoje stare stavbe in marsikatero obleče v živahne barve

center mesta je poln nešteti trgovin z znanimi znamkami in jasno kitajsko/indijske robe tudi ne manjka

začuda je ura bila točna

...in ravno se peljeva od češke jadrnice, ko zagledava prelepo polovično mavrico

15. november 2016, torek

Carlisle Bay

Nevihte se vrstijo vse naokoli in na bojišču se je naredil nesramno siten val. Vali se okoli ovinka, pravokotno na veter, kolikor ga sploh je. Rolajoči val. Tudi na obalo ni ravno enostavno iti. Ok, na obalo se da priti, problem nastane pri odhodu, ko je potrebno dingija spraviti nazaj v vodo in pri tem ne biti popolnoma moker s poplavljenjo notranjostjo čolnička. In si ne zlomiti palca.

Jaz tako preživljam dan na rolajoči se palubi s križankami v rokah, Vesna ga velik del preživi pod nivojem rolanja. Zvečer se pogajava ali zakuriti roštilj ali ne. Toliko rolanja je, da rabota ni enostavna, še manj pa prijetna. Na koncu je večerja spečena na plinu v podpalubju.

Dan, ki se ga ne bova zapomnila po kakšnem posebnem dogodku.

danes sem videla 4 želve; žal je bilo zaradi rolanja morje kalno in temu primerna vidljivost

še dobro, da ima majhna usta

deklica se prepušča valovom

na fotki sanjsko, a kopanje ni priporočljivo zaradi valov

16. november 2016, sredo

Carlisle Bay

Še en dan, ki sva ga preživela na barki. Dopoldan imam nekaj dela, ki je vezano na centralno evropski čas. Pa se malo zavleče in potem je prepozno, da bi odšla na kliranje. Pa bova ostala še en dan, saj ni panike. Itak morava nekako zapraviti čas do božiča. Letos je pred nama vsega skupaj le še 600 milj, morda celo manj.

Prvi del dneva je lep, sončen, potem se nad nas spravi nevihta. Precej uliva in malce tudi piha. Nič resnega, mislim da ni bilo preko 25 vozlov. A očitno dovolj, da je Miho iz Hamburga odsidralo in potem je v največjem naliivu kolovratil naokoli. In ni bil edini. Naokoli je kolovratila tudi sidrna boja in se na koncu namenila na odprto morje. Hja, je že bolje, da se človek dobro sidra, kot slabo boja. In nad sidranjem imam popolno oblast, nad bojanjem pa ... hmmm.

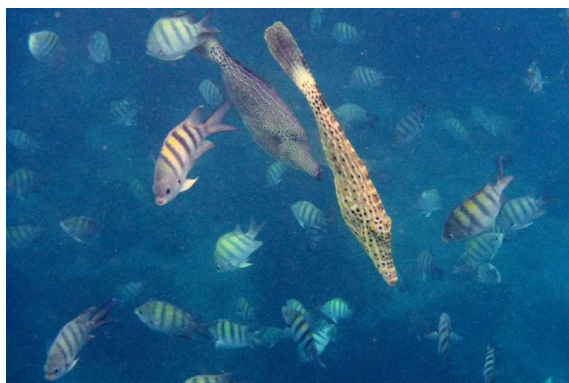
Rolanja danes ni in pogajanja o roštiljadi rodijo drugačen sklep. Vesna poleg vsega še malo posnorkla in dan je kmalu pod streho. No, ne čisto. Akumulatorje je potrebno napolniti in pitno vodo narediti. In spotoma v kinoteko zaviti - 2016 filmi so vsi pregledani, na sporedu so torej starejši.

na vzhodni strani otoka je več kmetijstva in živinoreje

urejena okolica starega kolidža s pogledom na morje ...

....ribi se preganjata sem in tja....

....no, dotikali sta se kar nekaj časa z glavami ...kdo ve kaj to pomeni pri želvah ?

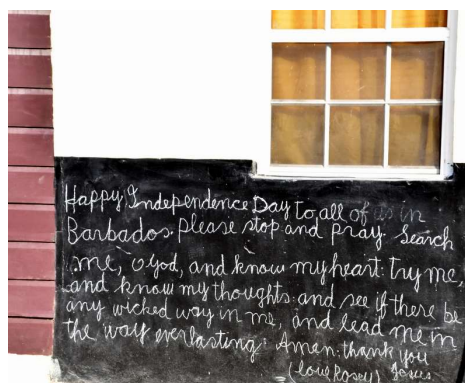
roštilj....pivo je namenjeno gašenju, da se meso ne zažge in ohladitvi grla kapitana

nekaj barbadoških bankovcev; za en ameriški dolar dobiš dva barbadoška dolarja

različne barve in oblike imajo tukaj registrske tablice za avtomobile, tako, da se točno ve kdo je taxi, bus, rent a car ipd...

napis je na eni kar tako hiši, cerkev je očitno tu kar močna; letos praznuje Barbados 50 obletnico..... cerkev je očitno tukaj močna ...

17. november 2016, četrtek

Carlisle Bay

Danes gre zares. Navsezgodaj zjutraj ob desetih se odpraviva na kliranje. Pred tem še klepet z enimi in drugimi in tretjimi in četrtimi in ... ob enajstih sva klirana. Greva na Sveto Lučko. Ampak, še prej se je potrebno malo odžejati. In potem zaviti na tržnico po ribe. Marlin je klasika, sailfish pa za gušt. Nisva je še jedla, poskusiti je potrebno.

Še pit stop v jadrlnem klubu in klepet s Pantero. In še en pit stop na Mali, kjer nas obiščeta še Black Billy in Inish. Poslavljam se, kot bi bili prijatelji že od otroštva. Lepo. Edino od Čehov se nisva poslovila, nekje na obali sta. Imata pa jadrnico E37 in še eno doma (kje na Češkem bi to lahko bilo, nisem uspel pogruntat) z zanimivim imenom: Mala.

Potem pa na kosilo. Sveža riba, marlin in sailfish, v nežni papajini omaki (z dodatkom kurkume, svežega ingverja in kokosovega mleka) ter s krompirčkom, pečenim na maslu (našim in sladkim, po izbiri). In kozarčkom vina za slovo od Barbadosa.

Še hiter skok v vodo in pozno popoldan se v lepem vremenu odpraviva na pot. Računam na polkrmo, nekaj pomoči toka in relativno majhen val. In skoraj polno luno. Jutri dopoldan pa pristanek v Rodney Bayu. Upam, da bo še kaj prostora, preden turistična agencija Arc pripelje svojih tri tisoč letošnjih gostov.

Saint Lucija

na tabli piše: museum of parliament kjer je predvsem lepa arhitektura in steklo

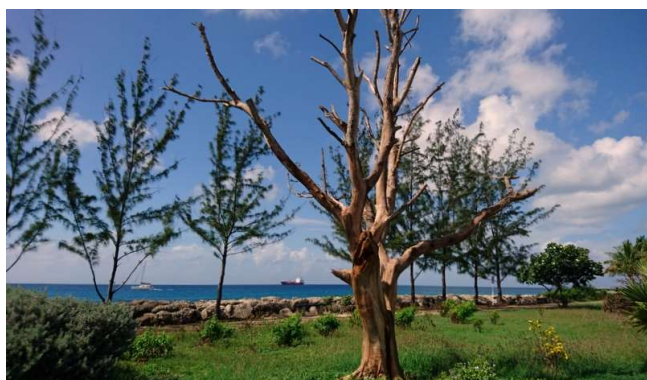
stara mestna hiša je zelo lepo urejena

anglikanske cerkve na Barbadosu imajo stolpe kot kakšni gradovi

pravi Tone: ta ima pa sigurno drago zelenjavo, glej kako veliki telefon ima :)

pot od kruzerice do mesta je urejena z zelenicami in grmovji

Club Med je menda hohštaplerska kruzerica je imela srečo, saj je bila danes edina v pristanišču; včeraj so bile celo tri kruzerice

to je bilo treba fotografirati: kapitan letos prvič zaplaval v morju

posadka iz SY Black Billy in Inish so se prišli posloviti pred najinim odhodom - oni ostanejo še kak teden tukaj

Atlantik 2016

Saint Lucia

18. november 2016, petek

Rodney Bay

Ko sva včeraj popoldan zapuščala Charlisle Bay na Barbadosu so na sidrišču pripravili prave male ovacije, tudi sirene so tulile na Black Billyju. Lepo! In lepo sva dvignila jadra ter hitro odjadrjala ob otoku. Oni antifouling iz strupenih južnoameriških rek se odlično obnese - ne samo, da je pomoril, kar je bilo prej na trupu, še nič novega se ne uspe prijati. Najboljši antifouling do sedaj! In še zastoj za povrhu (barva, delo, drobni material, dvig iz vode, spust v vodo, mesto v boatyardu, klocni, in še kaj znajo znalci zaračunati)!

Ko pade mrak, odvijem od otoka. Naredila sva, kar sva imela namen narediti, bližine otoka zaradi interneta ne potrebujeva več. In zavijem v temo. Ne samo, da lune in zvezd ni na nebu, tudi luči na otoku vse po vrsti ugasnejo. In potem začne ulivati... Na vsega skupaj nekaj kvadratov skrajšam jadra a vseeno izredno hitro jadrava (mislim, da pri 7 boforih ni za hitrost zaslužen le antifouling...). In ker je vsega hudega vedno enkrat konec, ob devetih zvečer vzide luna in nekje daleč na horizontu se spet pojavi otok s svojimi lučmi. In potem v miru jadrava do jutra in sredi dopoldneva sva privezana v Rodney Bay marini na Saint Luciji.

Vidi se, da je vse skupaj del močne masovne turistične industrije, clear-in je enostaven (kar je vse hvale vredno!) in na recepciji zahtevajo potrdilo o zavarovanju plovila (sploh ne pomnim, kdaj nazadnje je bilo to potrebno pokazati). Marina je precej prazna. To pomeni, da je na voljo kakih petdeset privezov. Ampak. Le kam bodo spravili vseh 300 jadrnic z letošnjega Arca (vseh privezov skupaj je 280). Prve naj bi prišle že čez deset dni. Mogoče jih bodo parkirali v štuke, kot v garažni hiši, kdo ve? Še manj mi je pa jasno, kje se bo zabavalo vseh 3300 zabave željnih udeležencev. Lokali se že sedaj precej polni, bazen je pa ... no ja, za enih deset otrok in pet staršev (toliko je ležalnikov in stolčkov v bližnjem baru). Ko pobarava uradnike, kaj si mislijo o rallyju, se samo prizanesljivo nasmehnejo - no comment.

Pozanimava se za rentiča, pa so nateguni in verjetno ne bova nič rentala, če ostanejo pri svoji ponudbi. Cene se že tako visoke in po pogajanjih je bila najnižja za "small car" 50 dolarjev na dan (če se ga renta za več dni). Ampak, ko sva ga kljub vsemu hotela vzeti, so prijavili še dodatnih 20 dolarjev za voziško (samo lokalna so priznana, če ga nimaš, ga moraš kupiti - podobno, kot na Barbadosu in še kje) in pa, da je avto za ta denar brez zavarovanja - še okoli 15 dolarjev dodatka. Potem sva nehala preverjat, če je dodatek tudi na plačilo s kreditno krtico in morda še na barvo oči voznika. Morda se premisliva, vendar danes ga sigurno ne vzameva in pika!

Marinski internet (pa tudi tisti v lokalih, kjer moraš jesti, da ti povedo geslo) ne dela. Enostavno ne dela. Tega ne znajo urediti, znajo pa za vsakim vogalom postaviti tablo, kjer se hvalijo, da so najboljši na svetu (pa čak i šire). Se mi že počasi kolca po Waterland marini v Surinamu. Nabaviva 3G kartico, pa spet sledi razočaranje. 3G internet ni niti približno tako dober, kot na Barbadosu. Kam smo mi to prišli?

Zvečer sva se odpravila na fešto v bližnjo vasico. Ena izmed must-see zadev, kot pravi turistična knjižica. Res je. Mislim, res je, da tako pravi turistična knjižica. Vse ostalo je pa čisto mimo. Štanti z obcestno hrano in množico različnih špiritov ali piva (vina ni). Kar se mene tiče, s tako hrano ni nič narobe in večkrat na tak način pojem kakšno zadevo. Ampak, kakovosti primerna mora biti tudi cena. Glede na to, da so gosti sami beli, s ta-isto knjižico v rokah in fotiči preko ramen, mi je bilo hitro jasno, da tukaj ne bo nič za naju. In ni bilo. Za večerjo je bila potem odlična riba z Barbadosa izpod kuhalnice šefa ladijske kuhinje na Mali. Morda najbolj izstopajoč primer na štantih: jastog je 12 krat dražji kot v Namibiji in 3 krat dražji kot na Galapagosu. Pri čemer se tukaj obeduje na klopi sredi ceste in hkrati odganja potepuške pse, ki hočejo

ukrasti jed. Prejšnja dva primera sta pa iz nobel oštarij z all-inclusive prilogami (ki so tukaj proti dragemu doplačilu, seveda). In tudi, če bi se kdo zapičil v lokacijo (pri čemer res ne vem, zakaj bi bila Saint Lucia bolje rangirana od Galapagosa?), v tem istem Rodney Bayu v marinskih restavracijah je jastog 10 % cenejši. Ni kaj, Friday evening feast je čisto navadna past za naivne turiste.

v pisarni luštna deklica

marina je ogromna

naša Mala v veliki marini

..potrebno je vedno piti lokalno pivo; no Tone ga je moral testirati in pravi, da je boljši kot barbadoški

19. november 2016, sobota

Rodney Bay

Vesna ima delo. Saj to je bil tudi najpomembnejši razlog, da sva šla v marino. Električna in wifi. Ampak. Internet ne dela. Pa grem in pobaram receptorko, da ni interneta. Strumna je: internet je. Ok, internet je (jasno, nekje že je), ampak wifi ne dela. Wifi dela, zatrdi. Joj, ja, internet je in wifi dela, ampak ne da se pa priključiti z računalnikom na internet. Da se, saj ni gesla. Ufff... Tale cheap talking je pa že malo prehud zame. Očitno bo potrebno zastaviti drugače, da se bo arogantna punčara sploh pripravljena pogovarjati. Takole, dečva, v sklopu vaše ponudbe je tudi internet in to mi računate, a ne nudite - ne glede na to ali nekje v svetu internet obstoja in imate vi vaš (nedelujoči) router prižgan in jaz ne potrebujem gesla, da se priključim. Ok? Se strinja. Mi ga nudite ali ne nudite? Prizna, da ga ne. In kdaj ga boste? V ponedeljek, ko pride informatik v službo, pove. Ok, torej se bomo v ponedeljek pogovarjali dalje okoli popusta zaradi vaše malomarnosti? Šele beseda "discount" je končno naredila globok vtis nanjo. Vsaj toliko, da se je opravičila, storila itak ni nič. Joj, kam smo mi to prišli? Saj ni nič bolje, kot v Naši Lipi!

Kot lasek tanek curek vode je pred dnevi priromal na plan iz ene izmed cevi za vodo. Poflikal sem, pa bi vseeno kupil novo, ker je ravno prilika. Dve dokaj dobro založeni čendleriji sta in cev imata obe. Cena je okoli evro za pol metra. Ok, to kupim. In na polici vidim še cev za tuš. Naša je že malo boga in ker imam čas bi zamenjal tudi to. Le cena 55 EC dolarjev se mi zdi visoka, ampak po malo računanja je to 19 evrov in ker jo imam pred nosom, bom vzel. Ampak. Na blagajni mi teta razloži, da je to cena v ameriških dolarjih (ker so ljudje bolj navajeni na ameriške, kot na vzhodno karibske dolarje, razloži - mar res, hmmm?). In še ta cena je neto cena, brez davka in carine. Eno cevko, ki sicer v Bauhausu stane 5 evrov prodajajo tukaj za krepkih 70. In mislijo, da bom to kupil? Joooooj!

Vesna torej dela, jaz sem naredil nekaj na zalogo, malo sem bral pilote in dan je minil. Vmes je naokoli priplul floating

market in floating laundry. Končno nekaj, kar mi je všeč! Podjetni so in se trudijo kaj prodati na izviran način. Ko bi vsaj bilo še kaj takšnih presenečenj...

no, kaj takega pa še nisem doživela: potujoča pralnica :), pripelje se do barke kjer mu izročiš umazano perilo in ti ga naslednji dan vrne (upam, da res :)); cena nižja kot v samopostrežni marinski pralnici ... no, v pralnico običajno dajem le posteljnino in brisače ter kratke hlače, ker moj mali pralni stroj to težko naredi

pogled iz kokpita na pomolu C, št.26 = danes nisem stopila z barke :(

20. november 2016, nedelja

Rodney Bay

Večino dneva prebivem na barki. Vesna bilansira, jaz berem pilote in malo študiram vreme za naprej. Pogledam tudi na spletno stran Arca. Zanima me, koliko slovenskih bark bo letos na rallyju. Ena, Siberia po imenu. Še nekaj Slovencev se bo pa v kategoriji popotnikov borilo pod tujo zastavo za tujo slavo. Včasih so takim rekli janičarji. Kakorkoli, okoli 250 jadrnic je danes bolj ali manj uspešno startalo pred Las Palmasom in se usmerilo proti Rodney Bayu.

Šele pozno popoldan se odpraviva u-lajf. V marini je živa muzika, praznik je. Tujcev je bolj malo, prevladujejo domačini, nekateri že pošteno v rožicah. Tudi muzika je namenjena njim, evropskemu ušesu nekako ni najboljše po godu. Še posebej ne glasnost, ki je prilagojena gluhim. Domačini torej praznujejo menjava sezone. Saint Lucia ima tri sezone, povedo. Deževno sezono, suho sezono in arcovsko sezono. In slednja se je danes začela. Za deževno sezono so značilne obilne padavine, za suho ravno obratno in za arcovsko gužva in odlični zaslužki domačinov.

Prav velike gužve danes kljub vsemu še ni. Na večernem sprehodu okoli zaliva sva bolj kot ne edina bela. Če ne bi bilo domačinov, bi bile gostilne prazne. Povsod visijo napisi Happy hour every hour s podnapisom 2-4-1. Ampak. Ko se napotiva na koktajl, nama mirno razložijo, da je "every hour" mišljen samo ob torkih, pa se jim ne ljubi table z napisom vsak teden obešati in potem spet pospravljati. Nateguni! Pirati s Karibov! Danes je torej pravi podnapis 1-4-1. Ah ja, petnajst evrov pa ni vreden shot ruma, deci soka in ogromno ledu v dveh kozarcih. Še v Monacu ne, kaj šele na nekem odročnem karibskem otoku, polnem piratov.

uradna otvoritev ARC sezone v marini Rodney Bay ...žal zelo slaba fotka, narejena s telefonom

21. november 2016, ponedelj

Rodney Bay - Castries - Rodney Bay

Premišljujeva ali bi se danes odjavila in se prestavila kam drugam na St. Luciji ali ostaneva še kak dan. Vesna je namreč včeraj končala z glavnim delom. Pa se odločiva za drugo varianto. Z busom greva v glavno mesto. Ampak. Ravno, ko se nameniva iti, prileti email in potem zaradi nedelovanja priklopa na bazo v Ljubljani traja nekaj ur namesto pet minut da problem uredim.

Kakorkoli, malo čez poldan sva v Castriesu, Vesna direkt k frizerju, jaz v ogled mesta. Po pol ure se spet srečava in če bi obveljala moja, bi se kar vrnila (in od žalosti verjetno zapila na marinskem bazenu - all day 2-4-1). Pa je obveljala njena in po dveh urah temeljitega sprehoda in ogleda sva končno enakih misli. Tako zanikrnega (glavnega) mesta že dolgo ne pomniva. Če samo pomislim, kako prečudoviti so bili Cayenne, Paramaribo ali Bridgetown v primerjavi s Castriesom. Kot bi bil spet nekje v zanikrni Braziliji - tu je le toliko bolje, da ni grafitov vse naokrog in da (če se potrudijo) govorijo angleško. Smeti je pa prav toliko kot v severni Braziliji. O mestu torej ne bi izgubljaj več besed.

Tri sardina-šipi so privezani v pristanišču. Zanimivo, sardina-turistov pa skoraj ni. Dokler ne zavijeva v tako imenovani djuti-fri-šoping-mol. Tam se jih tre! Je pa to tako. Kruzerica je privezana na pomol, potem je deset metrov od ladijske rampe do vrat in tam je zgradba z bleščečim imenom Duty Free Shopping Mall. Izhod iz kruzerice je točno pred vhodom v to šoping čudo. In na drugi strani malla je izhod na cesto in dalje v mesto. In na tem izhodu se tare taksistov. Vsi po vrsti ponujajo transfer na kruz-šip. Ko se malo ironično nasmehneva in jim razloživa, da pač nisva iz te pravljice, se hitro spravijo v pogovor. Takole, okoli deset dolarjev (ameriških - in po novem tečaju tudi skoraj evropskih) hočejo imeti za to vožnjo. In zaupajo nama, da imajo precej strank. Hmm... Ko 50 m naprej taksista, ki priteče za mano in laja teksi-teksi-bek-tu-šip pobaram hau-mač in dodam is-haundrid-jues-inaf se takoj strinja in doda jes-bat-onji-for-ju-maj-frend. Kam smo mi to prišli? Midva sva se peljala pa enih 50 km za dobre tri dolarje in pol - za oba skupaj.

Oba sva se kljub vročini cel dan obnašala zelo ekološko osveščeno. Držala sva se zapovedi, ki jo lahko prebereva na vsakem vogalu: "Save water!". In sva pila samo pivo in koktajle...

ena izmed uličic v centru mesta

...je tako, kajne ?

v luki so bile tri kruzercesedaj pa ali so kruzerice skoraj prazne ali pa večina ljudi ostane na ladji?, kajti ljudi ni bilo kaj dosti videti po centru mesta

ob sedmih zvečer so marinske restavracije in kafiči samevali...no, čez 10 dni bo situacija verjetno drugačna :)

22. november 2016, torek

Rodney Bay

Zjutraj me pričakajo maili in uletavajo še celo dopoldne. Ni šans, da izplujeva. Mislim, da sva narobe planirala, ko sva se odločila za marino, da lahko Vesna dela preko vikenda, sedaj sva ravno v protifazi. Kakorkoli, tudi današnji odhod je šel po zlu.

In po zlu je šel tudi Vesnin nakup plavutk. Cel Barbados ni premogel njene številke in prav tako je ne premore Saint Lucija, kljub specializiranim trgovinam s plavutkami. Pa Vesna sploh ni zahtevna, kakršne koli plavutke so v redu, le številka mora biti 39 ali 40. Pa jih niso imeli v petih ali šestih specializiranih trgovinah za prodajo plavutk v dveh državah, ki jih je obiskala.

Popoldan sva se torej namenila preživeti na bazenu ob podpori all day 2-4-1. Pa spet ni bilo v skladu s planom. Tokrat je imelo prste vmes vreme. V dežju pač ne bova sedela ob bazenu in pljučkala koktajle.

Se pa zato zvečer odpraviva na happy hour v sosednji kafič, kjer se je Vesna popoldan zmenila z Michaelom, ki sva ga srečala na Barbadosu, da se dobimo na pijački. Pa ni sam in meni ostala družba ni pogodu. Srečali smo se v Francoski Gvajani, pa se mojstri iz dežele nemške obnašajo malo preveč hoch za moje pojme. No, morda drugič. Vesna prisede, jaz se opravičim in odpravim narediti, kar mi je ostalo še od jutranjih mailov.

Ampak, jutri pa res izplujeva...

v nič kaj lepo smer se ne razvija angleški jezik :(

marina v Rodney bayu je ta trenutek dokaj prazna

fanta pri brušenju čolnov

za marino je plaža (a mivka je lepša na Barbadosu) in kar nekaj kopalcev je bilo videti

sidrišče na Rodney Bayu

vsak dan premišljevala ali bo čas skočiti na hribčka ...pa nekako ni bilo prave volje...

drugi hribček ima celo trdnjavo in danes je bilo kar nekaj hribolazcev

kar dosti hiš je posejanih po hribčkih

23. november 2016, sreda

Rodney Bay - Marigot Bay

Dopoldan se odpraviva izpluti. Plan je kopanje v sosednjem zalivu. Najprej pa poravnati račun, ki je po pričakovanju višji od predračuna. Precej več vode so nama zaračunali, kot jo lahko spraviva v tanke. Balkanci ali pirati, to je sedaj vprašanje? Ampak, se ne pritožujem pretirano. Pri elektriki so se pošteno zmotili (poštena pomota - zame) in mi je sploh niso obračunali.

Kopanje odpade. Pripravlja se k dežju. Deset minut motorirava, da narediva dobrih 20 litrov ustekleničene vode in potem v dveh boforih po jadransko jadrava. Tukaj vsi jadrajo in so me prav čudno gledali, ko sem motoriral. Običajno se meni za 10 milj ne ljubi dvigovat in spuščat jader, pa sem poskusil spoštovati lokalne običaje. Kakorkoli, tik pred zalivom imava nevihtico in ko sva že globoko v zalivu, tik pred bojo, dež čudežno mine. Dingija v vodo in na obalo in - spet dež. Ta ne mine. Celo popoldne dežuje bolj ali manj konstantno. Nič ni bilo s planiranim sprehodom, zato sem pa lahko občudoval mini-flaškice Piton piva po 5 juesov v vseh možnih oštarijah, dostopnih po vsaj delno suhi poti.

Postal sem flexiterian. Ne po lastni želji. Ker se mi je v dragi restavraciji zdelo neokusno naročiti zanič hrano za veliko denarja, sem pač naročil zanič hrano za malo denarja. Plain burger. Najprej sem mislil, da bo to samo kruh (ker so nudili tudi cheese burger in chicken shit burger), pa je bila tudi pleskavica. Plain pleskavica. Pleskavica brez mesa, torej. Taka, za flexiteriance.

Pred mrakom doživiva eno lepših mavric do sedaj - dvojna polkroga, skoraj v zenitu. In si ogledava dingi dock pod dvojnim bazenom, ki spada k marinskemu hotelu. Hja, boja naju tukaj stane toliko, kot marina v Rodney Bayu. Preveč. In internet dela enako dobro. Ne dela.

Še sončni zahod za palmami. Lepo. Če le ne bi bilo toliko plavajoče plastike vse naokoli v tem mini zalivčku in če na tej plastiki ne bi domoval homo turistikus. Ta gužva je pa že res prav nezgravžna. Tri četrt je čerteristov Amerjev s samo njim razumljivo kulturo. Kam smo mi to prišli?!

Marigot bay: marina+hotel v ozadju

...zelo za nekaj trenutkov ob prihodu je bilo sonce in karkoli si pogledal je bilo zeleno

mini plaža kjer so kopalci, športne aktivnosti...na nekaj deset metrih

....poglej tam je !
, tja je šel ... :)

v marinski pisarni zagledam nekaj okvirjenih plakatov od Arca, ki so bili v tem zalivu...tudi slovensko zastavo je bilo videti na dveh plakatih

lilo je kot iz škafe in to dolgo, dolgo a jadranci so mirno stali na dežju in si ogledovali zaliv ...

sediš v lokalu in čakaš, da mine dež ter se čudiš taki masi jadrnic na tako majhnem prostoru...smo že malo pozabili kako je to(

velik dim na piratski ladji ... pok iz topa ni bilo slišati :)

prodajalec banan se vozika po dežju z božičkovo kapo na glavi

hotelski kompleks z bazeni in vse ostalo kar paše zraven :)

in nad jambori se je naredila dvojna mavrica....

sončni zahod v Marigot Bayu

24. november 2016, četrtek

Marigot Bay - Pitons - Rodney Bay

Jutro je sončno in hladno. Hladno pomeni, da je kako stopinjo manj kot trideset. Vesna je naštudirala vsa snorklišča v okolici in se pri carini zmeni za permit. Slabih deset evrčkov vzamejo v zameno za papirček in sedaj se smeva privezat na bojo v narodnem parku. In bojo seveda dodatno plačati. In kot se izkaže kasneje, plačati še boat boyu, da nam pokaže, kje boja je. Narobe svet!

Kakorkoli, takoj, ko carinik z eno in pol urno zamudo pride v službo in napiše papirček, izplujeva. Vijugava iz zaliva v zaliv - ko šljivi lokalne običaje, za eno miljo pa res ne bom razobešal plaht! V enem se celo priveževa na bojo in Vesna celo zaplava in ugotovi, da je vidljivost malo manj kot nič po včerajšnjem dežju. Pa tudi sicer obala že od daleč ni najbolj obetavna za snorklarijo. Nobenega pravega reefa ni videti. Ravno se vrača, ko prihrumita boat boyu v (najverjetneje ukradenem) dingiju. Pravita, da sta ribiča, vendar jaz še nikoli nisem videl ribiča v gumenjaku prestižne blagovne znamke z Yamaha 15 za pogon, hmmm... No, zamudila sta priložnost, da bi nama pokazala (edino) bojo v (majhnem) zalivu in za to računala tventi-isi-ounli-for-ju-maj-frend, 20 vzhodno karibskih dolarjev torej, ali okoli 7,50 ameriških. Ker je njuna pogajalska pozicija zaradi zamude izredno trhla, midva le vljudno klepetava, se odveževa in posloviva. Še nekaj časa sta tam v dingiju in čukasto gledata, kako jima je riba ušla s trnka. Hja, fanta moja, temu se reče catch and release...

Nobenega catcha v upanju na release pa nisva več pustila boat boyem, ki so naju obletavali v nadaljevanju. Boje so posajene vzdolž cele obale, globine so večinoma neprimerne za sidranje. In vsaj pol milje pred bojo naju je vedno prestregel boat boy in se na vsak način trudil, da nama pokaže bojo (ki ni njegova, ampak pripada narodnem parku in se rangerjem kasneje tudi plača uporabnino) in iz vode dvigne štrik za tventi-isi. Storitev torej, ki je sploh ne potrebujeva, kaj šele, da sva pripravljena za nekaj, česar ne potrebujeva, toliko plačati. Pa še morje je bilo povsod preveč kalno, da bi se šli snorklarijo. In sva nadaljevala do naslednje boje (ki sva jo itak videla že od daleč). S spremstvom. In vsi po vrsti so bili neskončno začudeni, ko so končno ugotovili, da ne bova sprejela njihove pomoči in jih za to velikodušno nagradila. Ko sva odkimala in se odpeljala k naslednji boji so naju pospremili z dvignjenim sredincem in pozdravom fak-ju! Tako hudo, mislim, pa ni niti na najlipšem moru na svitu.

Tile boat boyi v ukradenih dingijih so bili res nenormalno sitni. In na koncu sva si rekla "tudi, če bi bila narava lepa, se zaradi teh ljudi tukaj ne bova ustavila" in sva se obrnila in odplula nazaj. Tako so sitni, kot avstralske puščavske muhe, ki ti načeloma ne naredijo nič hudega, rinejo pa v ušesa, nos in celo oči (ob predpostavki, da imaš usta zaprta in rit pokrito s

hlačami). Tudi tile fantje načeloma niso škodljivi, so pa sitni, sitni, sitni...

No, roko na srce, Saint Lucija je z morske strani lepo poraščen otok, celo nekaj manjših slapov, ki padajo v morje sva videla (in jaz sem se takoj spomnil na Islo Del Coco z njenimi res lepimi slapovi) in ona dva hriba, Veliki in Mali Piton, sta vsaj tako lepa kot Šmarna gora in Grmada. Nič pretresljivega, a vendar - z otokom samim res ni nič narobe, prej obratno. Za karibske razmere je en lepših. Le ko ne bi bil poseljen z lenimi sitnobami.

In tako sva za noč sidrana v Rodney Bayu in bova verjetno prej, kot je bilo planirano izplula na Martinique v upanju na lepši sprejem. No, za čuda se pa tukaj ni pojavil noben boat boy, da nama pokaže, da imava sidro v sidrniku in razloži, kateri knofek na daljincu se pritisne za spuščanje sidra v vodo. Za smol-mani-for-ju, za vsega skupaj tventi-isi...

tako pa je zgledal Marigot zaliv, ko so se regatniki (bolj flotilja) odpeljali

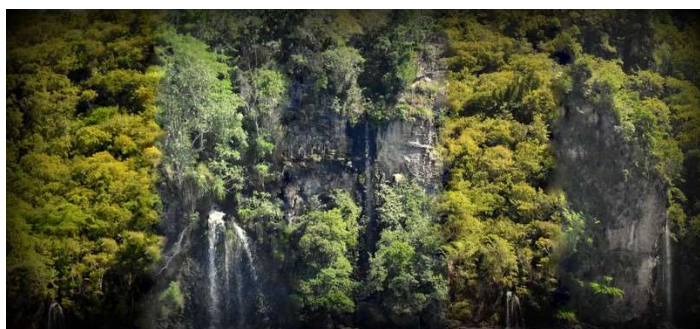
ko zapeljeva skoraj ven iz zaliva od daleč zagledava čudne barve morja

sva mislila, da je Mala zaključila s plavanjem po blatnem morju, pa očitno ni :(... ob dežju je morje okoli St.Lucije dokaj blatno in kalno

eden izmed zalivov kjer so hotelski kompleksi

ker je bil včeraj kar močan dež je bilo ob poti veliko manjših slapov, ki so padali v morje

poba čaka z že pripravljeno bojo; itak moram sama čakljo vzeti in potegniti na palubo štrik; ampak to, ko se zahvališ in rečeš, da ne boš vzel boje in ti reče fuck you ter pokaže sredinec ...to pa je bila samo še pika na i, da čimprej zapustimo otok/drža

hoteli na vrhu in spodaj ...

veliki in mali Piton - na vseh fotkah, razglednicah, magnetkih...

25. november 2016, petek

Rodney Bay

Prehiter sem bil v oceni boat boyev. Morda jih na sidrišču res ni, so pa zato v kanalu do marine. Z dingijem se peljem in skačejo in mahajo z obale in se derejo Velkam-tu-peradajz. Kaj mi mislijo pokazati, kje je v raju dingi ponton in kako se dingija priveže nanj? Za vsega skupaj tventi-isi?

Odjavim naju in sedaj lahko greva. Mislim, da greva jutri zjutraj navsezgodaj. Še skok na klepet k Digicelu in dabl-ček glede roaminga. V kafičih ne poznam nikogar in mislim, da je čas, da se vrnem na barko končati z delom, ki sem ga prekinil. No, saj jutri je vikend in bo bolje. Spet se peljem skozi špalir mahačev, ki mi tokrat očitno želijo pokazati, kako se dingija priveže na barko za tventi-isi. Berači! Ja, sedaj vem, da so v raju tudi berači.

Sidrišče bi bilo sicer čisto spodobno, če ne bi bilo lokalnih mačo-bojev v dingijih s po 700 (z besedo: sedemsto) kavali. Pa tudi to bi bilo v redu, če ne bi hoteli vsem po vrsti okoli sebe pokazati, kako to izgleda, ko na pet metrskem dingiju daš 700 konjev v režim "full trotle". Ampak. Saj se res ne gre jeziti. Vzor imajo v coast guardu, ki po taistem sidrišču divja v taistem režimu. Le, da s 1050 konji na zadku (morda) sedem metrskega gumenjaka. Ker so ta plovila konstruirana popolnoma neekonomično se 1040 od tistih 1050 konjev porabi za delanje valov, ostalo pa za premikanje. Rajski otok, tale Saint Lucija, ni kaj!

sadje zelenjave domačin prevažja s takim plovilom ... no, vsaj vsiljiv ni bil

nekaj bankovcev, ki se uporabljajo v Antigui, Dominici, Grenada, Montserrat, Saint Kitts and Nevis, Saint vindent in Grenadini ter Anguilla

za ne euro dobiš 2,8 XSD (eastern dollar)

Atlantik 2016

Martinique

26. november 2016, sobota

Rodney Bay - Petite Anse d'Arlets

Lepo v miru se zbujiva, pozajtrkujeva, poklepetava s Slovenijo (da čim bolj skuriva 3GB bundle) in počasi dvigne sidro. Včeraj, že potem, ko sem se odjavil iz Saint Lucije, sem izvedel, da na Martinique naslednji teden prihaja Lucky Carnival and Co. Bingo! Upam, da skupaj kakšno žaltavo razdremo. Tej informaciji primerno je spremenjen današnji regatni cilj. No, roko na srce, tako ali tako bi ga spremenil, ko bi videl razmere za rtom. Že tako sva imela orco, če bi plula po planu, bi imela pa veter pod 50 stopinjami. Ne vem, če se mi to ljubi početi v petih boforih?

Kakorkoli, kratko plovbo, vsega 26 milj, prejadra v slabih štirih urah in se napotiva na obalo v clear-in. V Franciji sva, tega ne gre pozabiti. Clear-in procedura tukaj je nekaj posebnega. Poiskati morava internet kafe in v njemu računalnik, na katerem naj bi bil program od carine ter potem v ta program vnesti podatke. That's all folks! In to je potrebno narediti as soon as possible. Ampak. Glede na odpiralni čas internet kafiča - v ponedeljek.

S klirenskom v vasici Petite Anse d'Arlets danes očitno ne bo nič. Zato pa bankomati delajo 24/7 in v Evrolandiji ne jemljejo nobene provizije. Digidola v tej vasici ni, imava pa njegov roaming iz Saint Lucije, podatki so po 20 centov na megabajt. Ni zastonj, se bo pa dalo preživeti preko vikenda. Vsekakor je to več kot sto krat ceneje kot Inmarsat.

Kakorkoli, ko se pridingirava na pomol in sprehodiva po vasici, se spogledava. Kaj je to res mogoče? Tako blizu Saint Lucije, pa tako drugače! Nobenih vsiljivih in razcapanih domačinov, nobenih smeti pod nogami, kaj šele lukenj v pločnikih (kjer so sploh bili), nič nepotrebnega hrupa (beri: karibske muzike). Tako domače, tako prijetno. V strahu za denarnico preveriva cene. Drago je. A cenejše, kot pri sosedih. Na plaži sedeva pod palmo in naročiva kosilo. Francija. Ni sicer primerljivo s Francosko Polinezijo, nič vanilje, nič žafrana, je pa zato kar nekaj (za evropski okus prirejenih omak). In bagetka za koperto! Jaz naročim ribo, Vesna meso. Trikrat so naju vprašali, če so naju dobro razumeli. Logično.

Voda je tako kristalno čista, kot na Barbadosu in celo jaz skočim vanjo, Vesna pa po kosilu direkt na snorklarijo. Nobenega nategunca za turiste ni v stilu "prevoz do spota za ovinkom handrid-end-fifti-isi". Vsak si lahko nadene plavutke in odplava na spot kar s plaže. Ali pa z barke. In ko se vrne, pove, da je neprimerno lepše, kot na Barbadosu, na kraju, kamor so vozili trume kruzerskih gostov. Tudi lion fish vidi.

Ja, in nikjer ne piše, da je to raj. Najbrž zato, ker ni beračev...

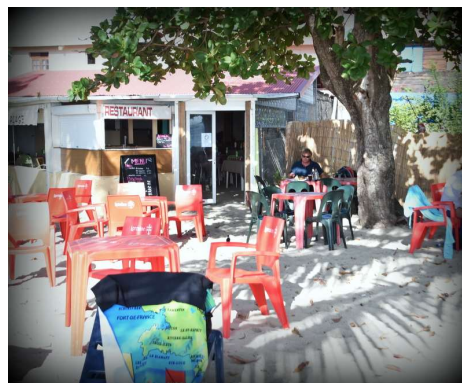
dve kruzerici sta prišli v ta majhen zaliv...

pivo in rum iz Martinika - pivo v velikosti 0,33 ali 0,5 litra in ne tistih karibskih 0,275 l :)

prav razveselila sem se, ko sem ugledala morje s tako vidljivostjo

kapitan na kosilu

ko stopiš na pomol, ne moreš mimo cerkve :)

po St.Luciji je tako morje paša za oči

šele pri obdelavi fotk sem videla, da so imeli pogrebno mašo in ne standardno

mivka je bila na Barbadosu lepše barve

zapuščeno bojo so naselile korale in si v njej iščejo dom tudi majhne ribice

lion fish naj bi na karibih preganjali

kar dosti različnih koral

kača v travi

27. november 2016, nedelja

Petite Anse d'Arlets - Fort de France

Danes odprem povsem nov zavitek brazilske kave in povsem nov zavitek brazilskih klobas. Po pričakovanju. Imava pač izkušnje z Brazilijo. Točneje, z bencinom, ki je mešan s (cenejšim) špiritom. Kava je mešana s (cenejšim) kakavom in klobase s (cenejšo) sojo. Saj ni res, pa je! Nateguni, brazilski...

Sicer je pa jutro lepo in sončno. V popolni bonaci in mirnem morju se vode sploh ne vidi - mislim, da Mala lebdi v zraku. Levitira pet metrov nad morskim dnom. Ja, levitacija je tako znanstveno dokazana. QED. Jasno, v takih razmerah gre Vesna takoj v snorklerijo (ali morda v sky dive?), jaz pa skočim v tropski bazen (napolnjen z zrakom, se mi zdi) in levitiram na nivoju Male. Mediteran, kot si nekoč bil...

Opoldne se odpeljeva (točno sem se izrazil, odpeljeva, ne odjadrava) proti Fort de France. Lokalni jadralski običaji me res ne zanimajo, zalivi ob poti pa toliko bolj. Sedaj vem, kje se da sidrat in kje ne, ter ob kakšnem vetru je to možno.

Port de France je ob treh popoldan mesto duhov. Ne samo, da se ne da klirat, tudi vse trgovine so zaprte. In (skoraj) vse oštarije. Odprt je, po pričakovanju, le McDonalds. Ah, ja... Če je Tonček žejen (in če ni šofer) pije pivo, ne kokakolo in pika. Po napornem trekingu skozi osamele mestne soteske (zadeva izgleda kot off beaten tracks), le prideva na ozelenelo ravan (baje se temu v mestih reče park) in na obrobju te oaze, najdeva izvir. Resda je tekočina pakirana v piksne, ampak kot homo sapiensu mi z razmišljanjem ni težko pogruntati, kako se piksna, na kateri piše Lorraine, odpre. Žeja še dodatno motivira k hitri nevronske rekombinaciji, ki vodi k odrešilni soluciji za preživetje. Še pica (da se lažje pije) in potrebe predatorskega organizma so v popolnosti zadovoljene. Ceha? Precej manj, kot na Lučki na primerljivi lokaciji...

Fort de France je lepo, sodobno, majhno mesto z urejenimi uličicami in hišami s pošlihtani fasadami. Nekaj jih je bilo prav fotogeničnih. Urejenost, ki jo financira Mati Francija se kaže na vsakem koraku. Ceste so pošlihtane bolj kot si Jankovič sploh upa zamisliti. Med drugim sem prvič v življenju videl ob cesti znake, ki kažejo, kje je najbližja avtobusna postaja. V Sloveniji je nekaj podobnega zaslediti le v predorih, kjer označbe kažejo najbližji zasilni izhod v primeru evakuacije. Prijetno mesto, tale Fort de France. Seveda vse to velja v nedeljo in brez kruzerice v pristanišču, kjer sva edina živa v celem mestu le midva in Pierre (Pierre je klošar).

In jutri je na sporedu tretje dejanje kliringa pri douane in prvo dejanje kliringa pri Digicelu. Vesna me je danes veselo

presenetila in skurila celotno kvoto roaminga, ki sem jo nameraval imeti do konca decembra. Sorči, sploh ne vem, kdaj. To je vse, kar je znala povedati. Se strinjam. Verjamem, da ni vedela. Blažena nevednost!

danés je bilo na začetku kar nekaj meduz, dve sta mi pustili sledove na rokah

veliko zvezd

tako so bili glasni, da sem jih slišala pod vodo

veliko ogromnih jat majhnih rib

morene se še vedno zelo bojim

nekateri so imeli take mooringe ...

zaliv Anne

hišica na vodi v drugi obliki

glavno mesto Martinika: Fort de France

del obzidja v Fort de France

28. november 2016, ponedelj

Fort de France - Trois Ilets

V tretje gre rado. Klirava se v čendleriji. Tam je nekje v kotu postavljen računalnik. Vanj vnesem podatke, natiskam formo na tiskalniku nad monitorjem in potem mi prodajalka podpiše in poštemplja. Voila! In sva s pomočjo njene avtoritete prestopila mejo Evropske Unije...

Malček si še razgledava čendlerijo, nekaj tudi kupiva (z ustavo bi morali prepovedati klirens jadralcev v čendlerijah!) in se napotiva - v dež. Začelo je ulivati. Zares ulivati. Pod napušči se nekako prešvercava do Digicela, kjer pa izveva tisto, kar sem nekako že slutil, pa si nisem upal verjeti. Digicel v Francoski Gvajani, Martiniku, Gvadelupu, St. Martinu in St. Barthu je eno samo omrežje z več mednarodnimi pozivnimi številkami. SIM kartica vse Digicele na teh otokih priznava za domače omrežje. Lepo, simko torej imava, le še nafilava jo z evrčki in gremo se surfanje. No, za vsak slučaj napolnim še kartico iz St. Lucije (in ker sem se najprej zmotil, še ono iz Surinama). Al bo sedaj roaminga! Vse to pa naredim prek neta iz (zastonj) mestnega wifija...

Vesna si še do potankosti ogleda špecerijo in naštudira vse cene in vse variacije na cene. Vse je bistveno ceneje, kot na St. Luciji, ugotovi. No, pa saj to sva tudi že slutila. In da ne omenjam - tukaj prodajajo francosko hrano, tam so pa angleško! Pa naj pošten človek primerja jamon s hagginsi, če si upa. Jaz med tem čakam in vedrim pred dingijem. Uro in pol. Kupila je itak samo toliko, kolikor je lahko prinesla v eni vrečki (preko 10 kg, sirčki, salame - tudi z lešniki, vino....), pozna pa vse cene...

V pavzi med dežjem se prestaviva nekaj milj na drugo stran zaliva v popolnoma zaščiten vogalček. Nocojšnje deževje in veter iz popolnoma nespodobne, južne, celo zahodne, smeri nama tako ne bi smel do živega. Sva pa super zanič sidrana v blatu in po dobrem letu, sem na svojem neverjetno pametnem telefonu spet naštimal sidrni alarm. Nisem čisto prepričan, da zdrži 40 vozlov vetra. Saj, napovedanih ga je deset v sunkih do dvajset in meja tolerance je še daleč. A vendar. Mirno spanje je tudi nekaj vredno.

obzidje Fort de France

lepo označeno kje so avtobusne postaje

stare dobro ohranjene stavbe

lepo, da mama francija skrbi za stare stavbe

cerkvice za vrhu hribčka

ulice so bile v nedeljo kar prazne - 99,99% stvari je bilo zaprtih

ni kaj, tudi počutimo se kot, da smo v evropi

verjetno tudi muzej , vsekakor pa urejena okolica (bilo zaprto v nedeljo)

na žalost ura ni bila točna ... le čemu imeti uro, če ne kaže pravega časa???

v tej slikoviti stavbi je parfumerija - v nedeljo tudi zaprta

na žalost se je tudi na ta otok prikradel ...

pa, da se tako oblečeš in narediš tako kapo, moraš imeti malce odštekane umetniške žilice.... Tone mu pravi klošar Pierre ...čeprav meni čisto nič ne deluje klošar temveč bolj odštekani stil oblačenja

29. november 2016, torek

Trois Ilets - Le Marin

Sidrni alarm se ni oglasil, vetra je bilo do 25 vozlov, morje pa kot jezero - odlično sidrišče sva si izbrala. Ampak. Zjutraj nama Gosi (ki ga pozna še z božičnega kosila v Cape Townu) pove, da je bilo na radiu zvečer in ponoči živo. V zalivu Svete Ančke so se barke mirno sprehajale v 40 vozlih vetra. Ta zaliv je bil od nas oddaljen le nekaj sto metrov zračne linije (vmes je hrib) in je popolnoma odprt na severozahod. In veter in val je bil ponoči točno iz te smeri. Hja, že vem, zakaj se vedno sidram "force eight proof" in zakaj nikoli ne tauham in preverjam sidra. Lažje se mirno spi, če je človek dobro sidran...

Dežuje. Kadar ne dežuje, ja, takrat pa uliva. Nekako najdem malo pavze in se odpeljeva okoli nekaj ovinkov dobrih dvajset milj v Le Marin. Še kar dobro jo zvoživa, veter in dež naju dobi samo enkrat. Iz severozahoda! V Cul-de-sac Le Marin pa vidim nekaj, kar nisem še nikoli. Ladja, dolga slabih sedemsto čevljev se imenuje Yacht Express. Njen tovor pa je - ni težko uganiti - barke, ki jih lastniki predstavljajo iz ene strani oceana na drugo. Hmmm... verjetno se da tudi na tak način

obpluti svet.

Marina v Le Marinu je ogromna, naš privez ima številko 696. Vsaj še enkrat toliko je pa pred njo sidranih ali bojanih bark. Take množice plovil nisem videl od Palme de Malorce. Tudi na VHF se takoj javijo - ne glede na to, da sva klicala v angleščini. In kmalu sva spakirana na pontonu. Po mediteransko. Cena je po pričakovanju. Pariška? Ne bi rekel. Na Saint Luciji je skoraj dvakrat višja in v Izoli več kot trikrat višja, kot tukaj. Nek se vidi, da smo v Franciji!

Sprehod do čendlerij (za ostalo sva prepozna ali je pa premokro), kjer Vesna končno dobi plavutke za spodobnih 30 evrov (pariške cene?), kar je pol toliko, kot so na Lučki hoteli imeti za podobno robo, vendar napačno številko. Še počitek po napornem dnevu ob večerji v eni izmed marinskih restavracij. Saj bi jedla fiš'n'čips in plejn-burger, če bi to imeli. Nudijo le francosko hrano, surovo ribo in škampe, ki si jih mora gost sam speči na mizi na grelni plošči. Ker je to večerja v kitu, je tudi pol cenejša od piškotaste mini pice v Marigot Bayu. Vsaj izgleda tako, ali je drugačna razlaga sploh možna? Saint Lucija, Saint Lucija, a-ja-ja-jaaaah - upam, da te res nikoli več ne vidim!

30. november 2016, sredo

Le Marin - Anse St. Anne - Le Marin

Zbujiva se v dež. Logično. Potem se jaz spravim ribat palubo, Vesna pa k pranju perila. In spotoma si omisliva še rentiča. Cena odraža standard ljudi. Vsaj tako naj bi bilo. Ampak. Na Lučki z 12 tisoč dolarji GDP po repu je rentič trikrat dražji, kot na Martiniku, kjer je GDP per capita 41 tisoč dolarjev. Ah, ja... Ker ga torej v Rodney Bayu nisva vzela, se lahko sedaj tri dni voziva naokoli s tako privarčevanim denarjem.

In se tudi odpeljeva na letališče, počakat klapo iz Slovenije. Dobesedno. Čakava. Najprej ugotoviva, da imava čas pristanka napisan, ko letalo prileti na Guadeloupe, potem ugotoviva, da ima že tam eno uro zamude (le kaj bi mi brez gugla?). Lokalec je nekaj zamude sicer nadoknadil, je pa zato pustil potovalke na Guadeloupu. A-ja-ja-jaaaah! In ti niso prišli z naslednjim letalom, ampak šele s tretjim v vrsti. In to spet z zamudo. No, ko smo na letališču po nekaj urah zbrani vsi, tako potniki kot prtljaga, se počasi le odpeketa v Zaliv Svete Ančke.

Srečo, Andreja, Janja in Roman se spakirajo v sobe, midva z Vesno pa imava nalogo poiskati pravo oštarijo. Naloga je bila precej akademska. Lahko gremo v levo ali desno birtijo. Precej podobno delujeta. Ampak, leva je cela rezervirana za dekliščino. Torej? Večerja je v duhu morske hrane. Ja, ni kaj, lepo diši morska hrana po francoskih receptih. Precej časa klepetamo in ura je polnoč, ko je moj dnevnik pod streho. Kakorkoli, prijeten večer je pa bil.